

Arrest

nr. 189 592 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Hazara te zijn. U bent 16 jaar oud. U bent geboren in het dorp Dashte Khaleq gelegen in het district Hisa-i Awali Behsud, provincie Wardak. Toen u 10 of 11 jaar oud was vluchtte u samen met uw ouders, drie broers en zus weg uit Afghanistan wegens een conflict met kuchi's. Jullie probeerden Europa te bereiken, maar enkel uw broer S.A. slaagde hierin. Uw broer H.S.A. (O.V. nummer X, CG11/17204) kwam naar België, waar hij op 20 juni 2011 asiel aanvraagde. Sindsdien verblijft hij in België. De jaren na uw vertrek uit Afghanistan verbleef u samen met uw ouders, uw broers Mu. en Me. en uw zus F. in Varamin in Teheran. Na een verblijf van vijf jaar in Iran zonder verblijfsdocumenten besloot uw vader met jullie gezin naar Europa te gaan. Bij de overtocht van Turkije naar Griekenland namen uw vader en uw broer Mu. eerst de boot. Toen bleek dat hun boot gezonken was en uw vader en broer verdronken waren, besloot uw moeder

samen met u, uw broer Me. en uw zus F. terug te gaan naar Afghanistan. Jullie reisden met de smokkelaar terug naar de grens tussen Turkije en Iran, vanuit Iran werden jullie door de Iraanse autoriteiten gedepoteerd naar Afghanistan. In Afghanistan vestigden jullie zich opnieuw in jullie woning in jullie dorp van oorsprong, Dashte Khaleq. Twee of drie maanden na jullie terugkeer naar Afghanistan kwamen de taliban naar jullie woning. U verborg zich in de oven op aanraden van uw moeder. De talibs vroegen aan uw moeder waar u was en ze sloegen haar. Ze zeiden dat ze u zouden meenemen en ze dreigden ermee u en uw moeder te doden. Daarop besloot uw moeder u naar Europa te sturen. Diezelfde dag vertrok u naar Kabul, waar u nog twee dagen verbleef bij uw maternale oom die uw vertrek regelde. Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Kroatië, Macedonië, Oostenrijk en Duitsland reisde u naar België. U vroeg hier asiel aan op 7 december 2015.

U legt tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag. U verklaart tijdens het gehoor op het CGVS dat de correcte spelling van uw voornaam H. is in plaats van het eerder geregistreerde H..

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd te worden door de taliban om zelfmoordaanslagen te plegen of opleiding te volgen. Centraal in uw asielrelaas staat de eis van de taliban om u aan te sluiten bij hen. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit beschikbare informatie, waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratieve dossier, blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse jongen bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated tot ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group".

Ten aanzien van uw vrees te worden gerekruteerd door de taliban, dient gesteld te worden dat u er niet in slaagt deze vrees op een geloofwaardige manier toe te lichten. Zo is het merkwaardig dat de taliban eerst naar uw huis kwamen om u mee te nemen, maar dat ze later nooit meer terugkeerden naar jullie huis. Als de taliban u daadwerkelijk wilden rekruteren, kan er verwacht worden dat ze na de eerste mislukte poging, toen ze u niet vonden omdat u zich verstopt had in de oven, nog pogingen zouden ondernemen om u te vinden. U verklaart echter dat de taliban niet meer teruggingen naar jullie huis na uw vertrek (zie CGVS, p. 15). Uw moeder zei dat de taliban rond jullie dorp en rond jullie woning zochten naar u en naar alle zonen van de dorpelingen, zo zegt u (zie CGVS, p. 15). Deze bewering is echter weinig overtuigend. De taliban gingen immers niet terug naar jullie woning, ze contacteerden uw moeder niet meer na uw vertrek en er overkwam uw familie niets meer na uw vertrek, wat allerm minst wijst op een zoektocht van de taliban naar u. Uw verklaringen over het incident dat de directe aanleiding was tot uw vertrek zijn bovendien summier en weinig doorleefd. Op de vraag wat u en uw moeder deden meteen nadat de taliban vertrokken waren uit jullie woning, antwoordt u enkel "mijn moeder huilde en

zei: blijf hier niet meer, vertrek en ga weg" (zie CGVS, p. 15). Wanneer het CGVS polst naar wat jullie daarna deden, zegt u slechts dat u naar Kabul ging en dat u van Kabul naar hier bent gekomen (zie CGVS, p. 15). Dat u op een dergelijke beknopte, niet-doorleefde wijze vertelt over een dag die een enorme impact moet gehad hebben op uw leven doet ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen.

Voorts kunnen uw verklaringen over de rekruteringspogingen en andere activiteiten van de taliban in uw regio allerm minst overtuigen. Wanneer het CGVS u vraagt wat de taliban in uw regio doen, zegt u dat de taliban uw land willen vernietigen, dat ze jongens aanmoedigen om zelfmoordaanslagen te plegen en dat ze willen dat mensen de wapens opnemen en onschuldigen doden (zie CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt of u andere jongens kent die gevraagd werden zich aan te sluiten bij de taliban, antwoordt u dat uw moeder hoorde dat zestienjarige jongens door de taliban zijn meegenomen (zie CGVS, p. 11). U zegt voorts ook dat de taliban iedereen die 16 jaar oud is meeneemt en dat ze de zoon doden wanneer iemand niet akkoord gaat met de rekrutering (zie CGVS, pp. 14, 15). U weet echter niet wie die jongens zijn die meegenomen zijn, u weet niet zeker of die jongens van uw dorp waren, uw moeder heeft daar niets meer over verteld en u kent geen enkele jongen of man die zich aangesloten heeft bij de taliban (zie CGVS, pp. 11, 15). Hoewel rekening dient gehouden te worden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd deze vage beschrijving van de rekruteringspogingen van de taliban in uw regio niet vergoelijken. Als de taliban daadwerkelijk alle zestienjarige jongens in uw regio probeerden te rekruteren, dan kan verwacht worden dat u op zijn minst enkele namen van jongens of families uit uw dorp zou kunnen opnoemen wie dit overkwam.

Bovendien is het opmerkelijk te noemen dat u geen enkele concrete kennis over de taliban in uw regio heeft. Zo weet u niet alleen wie van de taliban naar uw huis kwam, maar kent u ook geen taliban leiders in uw regio en kent u geen enkele persoon die zich aansloot bij de taliban (zie CGVS, pp. 11, 14, 15). U heeft de taliban niet gezien, de taliban bedekken hun gezichten en niemand kent hen, zo beweert u (zie CGVS, p. 15). Dit vergoelijkt uw totaal gebrek aan kennis echter niet, u zou immers de namen van lokale talibs kunnen kennen zonder hen ooit persoonlijk ontmoet te hebben. Voorts beweert u dat de taliban wild zijn, dat ze iemand direct doden wanneer ze hem vinden en dat ze zelfs jongens van zes jaar oud doden (zie CGVS, pp. 11, 15). Wanneer het CGVS u echter vraagt of u namen kent van personen uit uw regio die gedood zijn door de taliban, antwoordt u ontkennend (zie CGVS, p. 11). Uw verklaringen over de activiteiten van de taliban in uw regio kunnen dus allerm minst overtuigen aangezien u er op geen enkel moment in slaagt ze te concretiseren. Uw gebrek aan kennis over de taliban in uw regio is tevens moeilijk in overeenstemming te brengen met uw aangehaalde vrees.

Voorts stemt de manier waarop de taliban in uw dorp jongeren rekruteren niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U zegt dat de taliban iedereen die 16 jaar oud is meeneemt. Ze komen gewoon en vragen om een zoon mee te nemen en ze doden de zoon wanneer men niet akkoord gaat, ze bedreigen en waarschuwen alle dorpingen, zo beweert u (zie CGVS, pp. 14, 15). U zegt voorts dat de ouderlingen van het dorp niet akkoord gaan met deze rekrutering, maar dat ze niets doen omdat ze bang zijn van de taliban (zie CGVS, p. 15). Dat een dergelijke collectieve rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse echter weinig aannemelijk te noemen. Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij beschouwd wordt en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Dat in uw dorp de taliban aan elke familie zouden vragen een strijder te leveren, en dit zonder akkoord van de dorpsoudsten, kan dan ook niet als aannemelijk beschouwd worden.

Het EASO Country of Origin Report "Afghanistan Recruitment by armed groups" maakt verder de bemerking dat men niet inziet hoe en waarom de taliban Hazara's of sjiieten zouden rekruteren onder dwang omdat ze hen moeten kunnen vertrouwen. Aangezien u Hazara en sjiiet bent, is het bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban u zouden rekruteren. Overigens dient opgemerkt te worden dat u zelf aangeeft dat de taliban niet van sjiieten houden (zie CGVS, p. 16).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen kan dan ook opgemaakt worden dat het niet aannemelijk is dat gedwongen rekrutering door de taliban plaatshad in uw dorp.

Naast uw vrees gerekruteerd te worden door de taliban haalt u ook andere problemen met de taliban aan, met name de algemene onveiligheid aan en het gebrek aan scholen (zie CGVS, p. 16). U

personaliseert deze vrees echter niet en zoals hierboven reeds werd vastgesteld, slaagt u er op geen enkel moment in de activiteiten van de taliban in uw regio, die zouden leiden tot onveiligheid, op een geloofwaardige manier voor te stellen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt bovendien dat de scholingsgraad van jongens in de provincie Wardak 74,13% is, wat aanzienlijk hoger is dan het gemiddelde van Afghanistan, dat 61,85% bedraagt. Volgens gegevens uit 1390 (gregoriaanse kalender maart 2011-maart 2012) zijn er in Wardak 172 lagere scholen, 103 middelbare scholen en 99 hogere middelbare scholen. Bovendien zijn er recent nieuwe scholen gebouwd in Wardak, zo werd in 2012 de bouw van 40 scholen in de provincie voltooid. Er kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat u een persoonlijke beschermingsnood zou kennen wegens de algemene onveiligheid of een gebrek aan scholingsmogelijkheden in uw regio.

Naast het geheel van bovenstaande opmerkingen dient tevens vastgesteld te worden dat u op geen enkel moment het probleem met kuchi's, dat de aanleiding was tot het vertrek van uw familie uit Afghanistan een zestal jaar geleden, inroept als aanleiding tot uw recente vlucht uit Afghanistan. Wanneer het CGVS expliciet vraagt of er een verband is tussen het betreffende conflict en uw asielaanvraag, herhaalt u dat jullie met het hele gezin vertrokken wegens problemen met kuchi's en dat u recentelijk vertrok uit Afghanistan wegens problemen met de taliban (zie CGVS, p. 16). Tijdens uw laatste verblijf in Dashte Khaleq vernam u niets meer over het eerdere conflict met kuchi's en de kuchi's kwamen in die periode ook niet naar uw dorp (zie CGVS, pp. 11, 16). Hieruit kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat u een beschermingsnood zou kennen wegens het conflict met de kuchi's dat uw familie vroeger zou gehad hebben. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in de asielprocedure van uw broer H.S.A. (O.V. nummer 6.831.252, CG11/17204) het CGVS tot de conclusie kwam dat dit vermeende conflict ongeloofwaardig was.

Er dient tenslotte opgemerkt te worden dat u geen documenten ter staving van uw asielaanvraag neerlegt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten slotte kan volledigheidshalve worden toegevoegd dat het CGVS destijds in de asielaanvraag van uw broer (O.V. nummer 6.831.252, CG11/17204) besloot tot een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) in samenhang gelezen met artikel 48/5, § 3, tweede lid en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 17, eerste lid en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker wijst erop dat zijn raadsman tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) uitdrukkelijk heeft gewezen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat zijn vader en broer Mu. het leven lieten in de Egeïsche Zee, hetgeen op hem een ernstige impact heeft gehad en waardoor hij ernstige schade heeft ondergaan. Hij voert aan dat een administratief orgaan zoals het CGVS op alle argumenten dient te antwoorden en zowel à charge als à décharge dient te onderzoeken. Volgens hem heeft de bestreden beslissing enkel oog voor zaken waardoor hij niet zou voldoen aan de criteria voor internationale bescherming. Hij meent dat

verweerder onvoldoende motiveert en dat een beslissing die onvoldoende is gemotiveerd, nietig is. Mocht verweerder artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet hebben beoordeeld in het licht van de dood van verzoekers vader en broer, dan zou hij volgens verzoeker niet tot de bestreden beslissing zijn gekomen.

Verder stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoor heeft verklaard dat zijn dorp wordt geplaagd door allerlei gewapende anti-gouvernementele groeperingen en andere roversbendes. Hij stelt dat hij als minderjarige al deze roversbendes op een hoop gooit en hen de naam "taliban" geeft. Hij stelt: *"Het betreffen allemaal gewapende bendes. Zijn het nu Kuchi's, IS-strijders, Taliban-strijders of andere rovers voor verzoeker is het terecht allemaal Taliban."* Hij acht de vraag tijdens het gehoor waar het verschil tussen Kuchi's en de taliban wordt gevraagd, niet passend om aan een vijftienjarige te stellen en hij stelt dat hij geen onderscheid kan maken tussen de verschillende roversbendes. Hij stelt tevens als volgt: *"Wet echter wel een feit is, is dat er in de regio van verzoeker een ontwikkeld systeem van opsporing, vervolging en bestraffing aanwezig is zoals bepaalt in artikel 48/5 par. 2 Vw. Verzoeker stelt terecht dat zelf de ouderlingen in het dorp bang zijn van de roversbendes, dat deze roversbendes het ganse dorp onder controle kunnen houden (zie pag 15/19). [...] Opnieuw heeft de raadsman van verzoeker het relaas van verzoeker gelinkt aan de het toepasselijk wetsartikel. Dat er geen doeltreffend juridisch systeem bestaat voor vervolging, opsporing en bestraffing is een feit en komt tot uiting in de documentatie toegevoegd aan het administratief dossier."* Verzoeker wijst tevens op de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016. Hij voert aan dat in de bestreden beslissing totaal niet werd gemotiveerd over het niet bestaan van een operationeel doeltreffend juridisch systeem in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet. Volgens hem is er, gezien het kleine dorp dat Dashte Kheleq is, geen sprake van bescherming door de overheid en kan hij zich het best verstoppen wanneer de rovers komen. Hij stelt dat hij als oudste zoon de taak van zijn vader dient over te nemen en dat vrouwen en kinderen meestal met rust worden gelaten, doch geen jongelingen. Mocht verweerder hierover onderzoek hebben gedaan, zou hij volgens verzoeker niet tot de bestreden beslissing zijn gekomen. Hij stelt: *"Verwerende partij steekt gewoonweg documentatie in het administratief dossier maar doet er verder weinig of niks mee. Niettemin blijkt uit de UNHCR richtlijn van 19 april 2016 dat de veiligheid van kwaad naar erger gaat."*

Vervolgens stelt verzoeker in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te lezen dat de overheid volledig afwezig is in zijn dorp en dat de roversbendes er derhalve vrij spel hebben. Hij stelt hierdoor met een constante vrees te leven. Hij stelt zich verantwoordelijk te voelen voor zijn kleine broer en zus, doch deze verantwoordelijkheid niet te kunnen dragen gezien zijn eigen jonge leeftijd. Hij wijst erop dat hij en zijn broer in België al maanden niets meer van hun moeder hebben gehoord. Voorts wijst hij erop dat hij onmogelijk de scholen kan bereiken: *"Indien hij naar de school zou willen gaan dient hij iedere dag een wandeling te maken van een 50 minuten heen en een 50 minuten terug. De weg is gevaarlijk. Plots kunnen er rovers, of zoals verzoeker het stelt, Taliban opduiken. Het motief van het CGVS: Er kan bijgevolg niet geconcludeerd worden dat U een persoonlijke beschermingsnood zou kennen wegens de algemene onveiligheid of een gebrek aan scholingsmogelijkheden in uw regio is een motief waarvan het feitelijk bestaan NIET naar behoren bewezen is, zodat het niet rechte gebruikt kan worden. Dit motief is in strijd met het UNHCR rapport."* Hij wijst erop dat er tijdens het gehoor niet werd gevraagd hoe hij naar de school kan gaan en voert aan dat verweerder enkel in algemene termen verwijst naar de aan het administratief dossier toegevoegde informatie zonder dit te toetsen aan verzoekers individuele situatie. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor duidelijk stelde dat als je buitengaat, je zal worden gevat, dat Afghanistan geen land is waar de overheid meer macht heeft dan de taliban, dat de ouderlingen ook bang zijn van de taliban en dat hij zelf bang is. Hij stelt: *"Uit het verhoor blijkt dat verzoeker constant leeft met een vrees op oog in oog te staan met roversbendes. Derhalve is er dus wel nood aan een persoonlijke beschermingsnood in hoofde van verzoeker."*

Aangaande de subsidiaire bescherming stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"In ondergeschikte orde, mocht de RVV van oordeel zijn dat verzoeker niet het statuut van vluchteling kan ontvangen verzoekt verzoeker toch minstens toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van 48/4 Vw."

De vraag die gesteld dient te worden is er een reëel risico op ernstige schade. Welnu, zoals al hierboven weergegeven gaat de situatie in Afghanistan van kwaad naar erger.

Uit de nieuwe richtlijnen die het UNHCR op 19 april 2016 heeft uitgevaardigd en die zich in het administratief dossier bevinden blijft de burgeroorlog in Afghanistan anno 2015 verder aanhouden. De opkomst van gewapende actoren zoals IS en de vernieuwde opkomst van Al Qaeda, heeft de veiligheidssituatie verder gedestabiliseerd. Conflict geralateerd geweld en schendingen van de mensenrechten blijven de dagelijkse realiteit uitmaken. Zo is er sinds de terugtrekking van de

internationale troepen eind 2014, een stijging opgemeten van het aantal buitengerechtelijke executies, zelfmoordaanslagen, ontvoeringen, strategische intimidaties en onderdrukking van de plattelandsgebieden door anti-overheidsgroepen. In 2015 werden 22.634 veiligheidsincidenten gerapporteerd, wat een toename van 3 procent ten opzichte van 2014 en het op-een-na- hoogste aantal sinds 2001 vertegenwoordigd.

In het jaar 2015 viel het hoogste aantal burgerslachtoffers sinds UNAMA in 2009 begon te registreren, namelijk 3.545 burgerdoden en 7.457 burgergewonden. Deze stijging zet zich in het eerste kwartaal van 2016 door (zei rapport in het dossier).

Verzoeker kan zich niet vinden in de argumentatie op pagina 3 en 4 van de beslissing vanaf het handelt over de subsidiaire bescherming. Dit is een theoretische beschouwing die vererende partij maakt en die niet getoetst wordt aan de specifieke situatie van verzoeker. Enkel stelt de beslissing in alinéa 4 van pagina 4 dat het CGVS een grondige analyse heeft gemaakt.

Verzoeker verwijst naar dit zelfde rapport op pagina 52. Gemaktshalve voegt verzoeker de nuttige pagina's 52-58 als stuk 3. Is de situatie in de provincie van verzoeker wel zo veilig zoals verwerende partij laat uitschijnen. Verzoeker citeert pagina 53 van het rapport:

[...]

Verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat verzoeker een kind is van 16 jaar. Kan verzoeker nu teruggestuurd worden naar ene plaats die in de top 10 staat met de meeste vluchtelingen in eigen land (IDP's)? In een half jaar zijn er volgens het document bijna 300 aanslagen geweest.

Derhalve zijn er veel burgers het slachtoffer van willekeurig geweld, zijn er vele conflicten aan de gang en zijn er veel ontheemde personen (IDP's). Dit zijn nochtans de factoren die verwerende partij voor ogen houdt om na te gaan of er nood is aan subsidiaire bescherming (zie de opsomming in alinea 2 van pagina 4).

Verzoeker is aldus wel degelijk van oordeel dat WARDAK actueel wel reëel risico bestaat voor verzoeker om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Hierbij rekening houdend dat er geen vader meer aanwezig is die verzoeker kan bescherming. Verzoeker is vaderloos geworden.

De beslissing dient aldus te worden vernietigd en in ondergeschikte orde dient aan verzoeker de subsidiaire bescherming te worden toegekend."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift enkele pagina's van het EASO "Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation" (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban zal worden gerekruteerd en bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 blijkt dat een individuele beoordeling *in concreto* noodzakelijk is inzake het risico voor jongens en mannen om te worden gerekruteerd door een gewapende anti-gouvernementele groepering of door de Afghaanse lokale politie, (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban eerst naar verzoekers huis zouden komen om vervolgens niet keer meer langs te komen en verder geen problemen meer te veroorzaken voor verzoekers familie, (iii) verzoekers verklaringen over hetgeen hij en zijn gezin deden nadat de taliban was vertrokken uit hun huis niet doorleefd zijn, (iv) verzoekers verklaringen over de rekruteringspogingen van de taliban niet aannemelijk zijn en bovendien niet overeenstemmen met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie hieromtrent (zie map 'Landeninformatie'), (v)

verzoeker geen enkele concrete kennis heeft van de taliban in zijn regio, (vi) verzoeker zijn andere problemen met de taliban, namelijk de algemene onveiligheid en het gebrek aan scholen, niet personaliseert, (vii) verzoeker niet aantoonbaar dat hij nood aan bescherming zou hebben omwille van problemen met de Kuchi's die zijn familie in het verleden zou gekend hebben en (viii) verzoeker geen documenten ter staving van zijn asielaanvraag neerlegt.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het opwerpen van blote en foutieve beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel een dienstige poging te ondernemen om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn raadsman uitdrukkelijk heeft gewezen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat zijn vader en zijn broer Mu. zijn overleden, kan geenszins worden ingezien op welke wijze het overlijden van zijn vader en zijn broer Mu. in hoofde van verzoeker zou kunnen aantonen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn geweest van vervolging of ernstige schade in vluchtelingenrechtelijke zin. Zijn vader en broer Mu. kwamen immers om bij de overtocht per boot van Turkije naar Griekenland. Verzoeker en zijn raadsman laten in het geheel na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze dit voorval in hoofde van verzoeker een reeds ondergane persoonlijke vervolging of ernstige schade zou kunnen uitmaken in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verder stelt dat hij de taliban, de Kuchi's en andere gewapende anti-gouvernementele groeperingen, gezien zijn leeftijd, op een hoop gooit en hen alle "taliban" noemt, kan hij geenszins worden gevolgd. Dergelijke *post factum*-verklaring vindt geenszins steun in het administratief dossier. Tijdens zijn gehoor op het CGVS werd immers expliciet gevraagd naar zijn problemen met de Kuchi's, waarbij verzoeker erop wees dat hij enkel problemen heeft met de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 16). Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk een onderscheid kan maken tussen de verschillende (gewapende) groeperingen in zijn regio van herkomst en dat hij dus niet, zoals in onderhavig verzoekschrift beweert, een constante vrees zou kennen voor "roversbendes". In zoverre hier toch enig geloof aan zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een onderscheid kan maken tussen de verschillende (gewapende) anti-gouvernementele groeperingen in zijn regio van herkomst. Verzoeker vraagt in België immers internationale bescherming naar aanleiding van beweerd problemen met de taliban, ook verklaart hij in het verleden reeds zijn land van herkomst te hebben verlaten wegens problemen met de Kuchi's, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht, ook als vijftienjarige, dat hij het onderscheid tussen beide kent, minstens dat hij er zich terdege over zou informeren. Verzoeker verklaarde evenwel uitdrukkelijk dat de problemen van zijn gezin met de Kuchi's in het verleden voor hem geen reden uitmaken om internationale bescherming te vragen. Zijn problemen met de taliban maakt hij niet aannemelijk (zie *infra*). Aldus kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet *in casu* zou moeten worden toegepast, dan wel op welke wijze deze toepassing een ander licht zou kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een wandeling van een 50-tal minuten heen en een 50-tal minuten terug zou moeten maken om in zijn regio van herkomst een school te bereiken, kan niet worden ingezien op welke wijze dit in zijn hoofde als een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen worden aangenomen. Dat deze wandeling onveilig zou zijn, is slechts een blote bewering, die hij niet staft. De algemene informatie waarnaar hij verwijst, heeft geen betrekking op zijn persoon en is dan ook niet van aard om *in concreto* aan te tonen dat hij een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging heeft. Bovendien blijkt uit de analyse van de veiligheidssituatie in het district Hisa-i Awali Behsud dat er hier geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie *infra*).

De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) betreft slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en is dan ook opnieuw niet van aard om *in concreto* aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker sprake zou zijn van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hisa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in

deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, doch hij verliest uit het oog dat in deze analyse uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent maar dat er in het district Hisa-i Awali Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen in de verslagperiode. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald zou zijn. Integendeel, verzoeker voegt dezelfde informatie toe aan zijn verzoekschrift (stuk 3). Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER